



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Z. Š.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Zimou, advokátem se sídlem Praha, Balbínova 404/22, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 27. 12. 2010, č. j. 11072/10-1102-708855,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, došlo k 1. 1. 2013 k reorganizaci daňové správy. Zanikl dosavadní žalovaný – Finanční ředitelství v Brně a místo něj bylo zřízeno Odvolací finanční ředitelství s působností na celém území České republiky, které bude ve věci dále vystupovat místo původního žalovaného. Výraz „žalovaný“ označuje v tomto rozsudku jak původní, tak nástupnický orgán finanční správy, záleží na kontextu dané věty.

I. Vymezení věci

[2] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu v Pelhřimově (dále jen „správce daně“) ze dne 2. 4. 2010, č. j. 33847/10/091911303410. Tímto rozhodnutím – platebním výměrem – byl žalobci za zdaňovací období roku 2006 podle zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZDP“), dodatečně stanoven základ daně ve výši 2 253 000 Kč a dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob ve výši 713 176 Kč. Dále bylo žalobci sděleno penále dle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „ZSDP“), ve výši 142 635 Kč.

II. Shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[3] Žalovaný nejprve shrnul skutková zjištění a obsah rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy správce daně. Následně uvedl, jaké námitky vznesl žalobce v odvolání a jeho doplnění. Konstatoval, že žalobce jako odvolatel požádal správce daně o doplnění řízení o výsledcích svědka, opatření písemných podkladů a zjištění dalších skutečností od žalobce. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil se závěrem správce daně, že přijaté náhrady od pojišťovny byly zdanitelným příjmem dle § 9 ZDP, neboť se jednalo o plnění ze škody vzniklé na majetku, konkrétně na budově bez č.p. zapsané na LV č. 720 k. ú. Humpolec, postavené na p.č. 1020/1, (dále jen předmětná nemovitost), sloužící v době škody k pronájmu a nejednalo se tak o plnění osvobozené od daně z příjmu fyzických osob dle § 4 odst. 1 písm. d) ZDP.

III. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce včas žalobu. Uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce daně jsou nezákonná a trpí podstatnými procesními vadami řízení. Nezákonnost spatřoval v překročení mezí správního uvážení a porušení § 2 odst. 1, 2, 3; § 31 odst. 2, 3, 4 a § 50 odst. 3 ZSDP, čímž bylo rovněž zasaženo do žalobcova práva na spravedlivý proces garantovaného Listinou základních práv a svobod. Další žalobcem uplatněné žalobní námitky shrnul zdejší soud takto:

[5] Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože jeho odůvodnění je nedostatečné ve smyslu přesvědčivosti a z nedostatku skutkových důvodů. Výrok rozhodnutí vychází z úkonů správce daně provedených v rozporu se ZSDP.

[6] Názor žalovaného, že se v dané věci nejednalo o plnění osvobozené od daně z příjmu fyzických osob dle § 4 odst. 1 písm. d) ZDP, je nesprávný a vede k protizákonnosti napadeného rozhodnutí. Předmětná nemovitost (hala) nebyla v obchodním majetku žalobce, nesloužila k pronájmu a na její pronájem rovněž nebyla uzavřena písemná nájemní smlouva. Příjmy z pronájmu se týkaly jiné části nemovitosti (ubytovny). Žalobce nedal k užívání haly souhlas a prováděl nezbytné kroky k oddělení části nemovitosti sloužící pronájmu (ubytovna)

a nesloužící k pronájmu (hala). Faktura za nájemné haly s chybným textem se týkala úhrady za spotřebovanou elektrickou energii.

[7] Žalovaný v napadeném rozhodnutí v rozporu s § 2 a 31 ZSDP nepřihlédl ke všemu, co bylo v rámci daňového řízení zjištěno a nebral v úvahu skutečný obsah právního úkonu rozhodného pro stanovení nebo vybrání daně, pokud je zastřený odlišným formálně právním stavem (např. chybný text na faktuře, na základě které dovedl vznik nájemního vztahu).

[8] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce daně zrušil. Žalobce rovněž navrhl, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek v souladu s § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaný zejména uvedl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správce daně byla vydána zcela v souladu s právními předpisy. Pro stanovení daně nebylo rozhodující, zda byla předmětná nemovitost v obchodním majetku žalobce. Naopak žalovaný přihlédl ke všem okolnostem svědčícím tomu, že předmětná nemovitost byla v rozhodné době pronajímána (rozhodný stav kde dni škodné události, faktury, výpovědi svědků). Žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal své tvrzení, že se faktura za nájemné s chybným textem týkala úhrady za spotřebovanou energii a ani jiným způsobem neprokázal, že by předmětnou nemovitost nepronajímal. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[10] Krajský soud v Brně nejprve připomíná, že návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut usnesením ze dne 29. 3. 2011, č. j. 29 Af 26/2011-30.

[11] Zdejší soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání. Přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[12] Klíčovou otázkou v nyní posuzované věci bylo, zda předmětná nemovitost sloužila v době vzniku škody k pronájmu, a zda mohla být platba přijatá jako náhrada za tuto škodu osvobozena od daně z příjmů fyzických osob. Soud při posuzování uvedené otázky vycházel ze správního spisu, přičemž zjistil následující skutečnosti.

[13] Dne 3. 11. 2008 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na dani z příjmu fyzických osob mj. za zdaňovací období roku 2006. V průběhu kontroly správce daně zjistil, že žalobci byla dne 25. 4. 2006 na účet připsána od České pojišťovny a.s. částka 1 995 000 Kč a dne 23. 6. 2006 částka 40 000 Kč. Správce daně vyzval žalobce výzvou ze dne 26. 6. 2009, č. j. 52136/09/091931304651, aby prokázal, že tyto příjmy nejsou předmětem daně z příjmu podle § 3 ZDP nebo že jsou od daně z příjmů osvobozeny dle § 4 ZDP. Žalobce na výzvu reagoval

tak, že se jedná o plnění plynoucí z pojistné smlouvy pro případ živelné škody na nemovitém majetku. Jednalo se o plnění ze škody vzniklé na budově bez č. p. zapsané v LV č. 720 katastrálního území Humpolec pod parcelním číslem 1020/1. V době vzniku škodní události (únor 2006) budova nebyla dle žalobce zahrnuta do obchodního majetku ani nebyla majetkem sloužícím v této době pronájmu. Jednalo se tak dle názoru žalobce o příjem od daně osvobozený v souladu s § 4 odst. 1 písm. d) ZDP.

[14] Ve výpovědi uvedené v protokolu ze dne 3. 11. 2008, č. j. 78946/08/091931/4651, ale žalobce na rozdíl od výše uvedeného vyjádření k výzvě ze dne 26. 6. 2009 mj. uvedl, že ve zdaňovacím období (rok 2004 - 2007) „pronajímal nemovitosti v Humpolci-objekt občanské vybavenosti-bramborárna a sklad, byty, na adrese Pelhřimovská 952“. Rovněž ve výpovědi uvedené v protokolu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 80366/08/091931/4651, žalobce mj. uvedl, že předmětnou nemovitost pronajímal (s tím, že nájemní smlouvy může doložit), a že se jednalo o objekt občanské vybavenosti. V podání ze dne 6. 1. 2009, č. j. 558/09, žalobce nicméně sdělil, že nájemní smlouvy v dané věci nebyly sepsány, a že se vždy jednalo o ústní dohodu. Na pronájem haly v období vzniku škody vystavil žalobce fakturu ze dne 14. 4. 2006, č. 2609, s textem: „pronájem haly v Humpolci, Pelhřimovská 952 (leden-březen)“, a fakturu ze dne 30. 6. 2006, č. 2604 s textem: „pronájem haly v Humpolci, Pelhřimovská 952 za účelem skladování brambor od 1. 10. 2005 do 30. 4. 2006.“ Skutečnost, že byla hala v době vzniku škody pronajata za účelem uskladnění brambor, potvrdil i svědek V. Z. ve svědecké výpovědi uvedené v protokolu ze dne 15. 7. 2009, č. j. 50986/09/091931304651. Přestože byl daňový subjekt i jeho zástupce přítomni tomuto výsledku, neměli žádné otázky, návrhy na doplnění ani námítky proti obsahu protokolu. V podání ze dne 28. 7. 2009, č. j. 58519/09, žalobce uvedl, že stavební materiál „byl spotřebován při opravě nemovitostí, ze kterých v uvedených letech, tj. 2005 – 2007 plynul příjem z pronájmu a který byl zahrnut do základu daně v daňové evidenci let 2005-2007. Jedná se o nemovitost Valdenská 2296, Tábor a budovy v ulici Pelhřimovská, Humpolec.“

[15] V dalším průběhu daňového řízení (počínaje podáním ze dne 9. 10. 2009, č. j. 70069/09) již žalobce trval na tom, že předmětná nemovitost (hala) nikdy nesloužila k pronájmu, a že v době vzniku škody byla pronajata část budovy č. p. 952 (ubytovna), která také byla zapsána na listu vlastnictví č. 720. Dále uvedl, že výpověď svědka Z. byla nepravdivá, jelikož k pronájmu haly nedal žalobce nikdy souhlas. V odvolání doplněném dne 14. 5. 2010 žalobce mj. uvedl, že faktura č. 2604 byla vystavena s chybným textem, protože ve skutečnosti šlo o úhradu fakticky spotřebované elektrické energie. Dále konstatoval, že k výpovědi svědka Z. se nevyjadřoval, jelikož byla účelová a nebylo na ní možné reagovat, protože svědek vystupoval za Hospodářské družstvo Humpolec a nemohl se tak vyjadřovat k nájemnímu vztahu mezi ním a žalobcem jako fyzickými osobami.

[16] V rámci odvolacího řízení podal svědek Z. další svědeckou výpověď (protokol ze dne 18. 10. 2010, č. j. 67594/10/091931304651), tentokrát i jako fyzická osoba, ve které potvrdil předchozí tvrzení, že si předmětnou halu od žalobce pronajímal. Dále poskytla Česká pojišťovna a.s. kopii pojistné smlouvy č. 7713558712, ze které vyplývá, že byla předmětná nemovitost v Humpolci na adrese Pelhřimovská 952 pojištěna jako budova pro výrobu. Při ústním jednání ze dne 6. 10. 2010 (protokol č. j. 66047/10/091931303506) žalobce uvedl, že obě dotčené faktury (č. 2604 a č. 2609) byly vystaveny s chybným textovým označením účetního případu, a že i další faktury (č. 2605, 2606, 2607, 2609, 2610 a 2611) jsou vypsány

se stejnou chybou v textu a neodpovídají faktickému stavu. Tím byl příjem za pronájem a služby spojené s ubytovnou a bytem na ulici Pelhřimovská, č. p. 952, Humpolec. Dále žalobce přiložil nájemní smlouvy s Družstvem HATAR ze dne 10. 2. 2006 na pronájem budov v objektu č. p. 952 a Družstvem BINGO ze dne 1. 9. 2005 na pronájem bytu v objektu č. p. 952. Dle výpisu z obchodního rejstříku mělo Družstvo HATAR v době od 8. 2. 2006 do 19. 6. 2008 sídlo na adrese Pelhřimovská 952, Humpolec.

[17] Vzhledem k výše uvedenému se zdejší soud ztotožnil se závěry žalovaného, resp. správce daně, že předmětná nemovitost sloužila v době vzniku škody k pronájmu a platba přijatá jako náhrada za tuto škodu tedy nemohla být osvobozena od daně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem rozebral a zhodnotil veškeré důkazy provedené v rámci daňového řízení.

[18] Mezi stranami bylo nesporné, že ke dni škodné události (12. 2. 2006) byla předmětná nemovitost zapsána v katastru nemovitostí jako jedna budova občanské vybavenosti bez čísla popisného na stavební parcele č. 1020. K rozdělení této parcely na stavební parcely č. 1020/1, 1020/2 a 1020/3 došlo až dne 22. 2. 2006. Pro osvobození daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) ZDP tedy bylo rozhodující, zda budova na stavební parcele č. 1020 ke dni 12. 2. 2006 sloužila k pronájmu.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nebyl v průběhu daňového řízení konzistentní ve svých výpovědích, zda předmětnou nemovitost, resp. její část – halu, pronajímal či nikoli. Rovněž důvěryhodným způsobem neprokázal, že faktury vydané za pronájem této haly v době vzniku škody byly vydány s chybným textem. S ohledem na tyto skutečnosti a výpověď svědka Z. prokázal správce daně ve smyslu § 31 odst. 8 ZSDP, existenci skutečností vyvracejících věrohodnost účetnictví vedeného žalobcem. Na něm pak bylo unést důkazní břemeno ve smyslu § 31 odst. 9 ZSDP a prokázat skutečnosti, které pochybnosti správce daně rozptýlí. Žalovaný v rámci řízení postupoval zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů dle § 2 odst. 3 ZSDP a ustanovení § 31 ZSDP. Soud se na základě přezkoumaného skutkového stavu ztotožnil se závěrem správních orgánů, že žalobce důkazní břemeno neunesl a nevyvrátil skutečnost vyplývající z ostatních důkazů, tedy že předmětnou část nemovitosti pronajímal.

[20] Nelze souhlasit ani s argumentem žalobce, že škoda vznikla na části nemovitosti, která pronajímána nebyla, a tudíž platba přijatá jako náhrada škody měla být osvobozena od daně. V průběhu daňového řízení žalobce nezpochybňoval, že část nemovitosti bez čísla popisného na stavební parcele č. 1020 v době vzniku škody pronajímal (viz např. nájemní smlouvy s Družstvem HATAR a Družstvem BINGO na budovy a byt v objektu č. p. 952). Dle § 4 odst. 1 písm. d) ZDP je od daně osvobozeno plnění z pojištění majetku a plnění z pojištění odpovědnosti za škody, kromě plateb přijatých jako náhrada za škody způsobené na majetku sloužícím v době vzniku škody k pronájmu. V době vzniku škody byla předmětná nemovitost zapsána v katastru nemovitostí jako jedna budova na stavební parcele č. 1020 a jako taková byla i pojištěna u České pojišťovny a.s. pojistnou smlouvou č. 7713558712. Žalobce tedy nesporně pronajímal část předmětné nemovitosti (ubytovna, byt), a i kdyby eventuálně prokázal, že část nemovitosti (halu) nepronajímal, neměnilo by to nic na tom, že předmětná budova bez čísla popisného na stavební parcele č. 1020 byla majetkem sloužícím v době

vzniku škody k pronájmu. Vzhledem k tomu tedy nemohla být od daně osvobozena platba, přijatá jako náhrada za škody způsobené na této nemovitosti.

[21] Žalobce dále namítal, že žalovaný nebral v úvahu skutečný obsah právního úkonu rozhodného pro stanovení či vybrání daně, pokud je zastřený stavem formálně právním (chybný text na faktuře). K tomu lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2007, č. j. 1 Afs 73/2004-89, ze kterého vyplývá, že „o zakrývání (dissimulaci) ve smyslu ustanovení § 2 odst. 7 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků může jít jen tehdy, pokud účastníci předstírají (simulují) určitý právní úkon, ač jej nechťejí, a zastírají tím právní úkon jiný, který ve skutečnosti chtějí, popř. jím zastírají jinou právní skutečnost; zkoumání poměru mezi vůlí a projevem vůle účastníků právního vztahu je proto pro použití tohoto ustanovení určující. Povinností daňových orgánů je uvést nejen zjištěný, formálně právním úkonem zakrývaný skutečný stav, ale i přezkoumatelným způsobem uvést úvahy, které je k takovému závěru vedly, včetně označení a zhodnocení důkazů, o které svá zjištění opírají.“

[22] V dané věci správce daně nezpochybňoval soulad formálního a skutečného stavu předmětných faktur. Naopak toto namítal žalobce, který měl také povinnost svá tvrzení dokázat. Ve věci tedy nebyl důvod aplikovat § 2 odst. 7 ZSDP, ale otázka správnosti faktur byla posuzována s ostatními podklady v rámci dokazování ve smyslu § 31 ZSDP.

[23] Soud dodává, že některé námitky žalobce byly formulovány nekonkrétně (např. námitka překročení mezí správního uvážení apod.), jen v obecné rovině, a proto se jimi nemohl soud zabývat. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. byl žalobce povinen v žalobě přesně specifikovat žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považoval napadené rozhodnutí za nezákonné. Byl povinen vylicit konkrétní nezákonné kroky či úvahy správního orgánu vůči němu, a k tomu ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Nelze se spokojit pouze s obecnými odkazy na znění zákona, bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí být zřejmé, které okolnosti skutkových dějů považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti.

[24] Závěrem lze konstatovat, že rozhodnutí žalovaného o odvolání, jakož i rozhodnutí správce daně, byla vydána na základě řádně zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v souladu s právními předpisy i relevantní judikaturou správních soudů. Rozhodnutí mají veškeré náležitosti stanovené zákonem a nejsou věcně či právně nesprávná. Odůvodnění je dostatečně přesvědčivé a vyčerpávající. Soud se zcela ztotožnil se závěry žalovaného a naopak nesouhlasil s tvrzením žalobce o nezákonnosti rozhodnutí a o vadách řízení.

VI. Závěr a náklady řízení

[25] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. ledna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků